

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק ל

קונטרס 300

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

רִישֵׁין. וְכַד אֲתַנְהָרוּ, תַּלְיִין בְּלָהוּ דָא בְּדָא בְתַלְת רִישֵׁין,
תְּרִין מִתְרִין סְטְרִין, וְחַד דְּכָלִּיל לֹון.

וְאִי תִימָא, מָאן עֲתִיקָא קְדִישָׁא. תָּא חֲזִי, לְעִילָא
לְעִילָא, אִית דְּלָא אֲתִידַע, וְלָא אֲשַׁתְּמוּדַע, וְלָא
אֲתַרְשִׁים, וְהוּא כָּלִיל כְּלָא, וְתְרִין רִישֵׁין בִּיה כְּלִילָן
(ס"א תל"יין). וְכִדִּין כְּלָא (תְּדָא) הָכִי אֲתַתְּקֹון. וְהוּא לָאו
בְּמִנְיָנָא, וְלָא בְּכָלְלָא וְלָא בְּחֻשְׁבֹון אֲלָא בְּרַעוּתָא
דְּלָבָא, עַל דָּא אֲתַמַר, (תהלים לט) אֲמַרְתִּי אֲשַׁמְרָה דְּרַכִּי
מִחֲטָא בְּלִשׁוֹנִי.

אֲתַר דְּשִׁירוּתָא אֲשַׁתְּבַח, מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא, דְּאֲתַנְהִיר
מִמְּזִלָא, הוּא נְהִירו דְּחֻכְמָתָא, דְּאֲתַפְּשֵׁט

ספר מאורות הזֵהר

(י) ומי שאין לו יד בחכמה זו, גדולה רעתו, עד שאמרו מאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא
איברי

סוד למוד סודות התורה גבוה מאד על כל הלמודים, אשרי מי שזכה שחלק לו
השם חלק בבינה ויש לו יד ושם בחכמת הקבלה, ומכון בעשיית המצוות ובתפלותיו
ולמודו על פי הסוד, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו, אין הפה יכולה לספר גדל
מעלתם, והרגיל בספר הזֵהר הקדוש ראה יראה גדל מעלת האנשים האלה שלמים
הפלא ופלא. ומי שאין לו יד בחכמה זו, גדולה רעתו, עד שאמרו מאן דלא עאל
ונפק טב ליה דלא איברי.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְתַלְתִּין וְתַרְיֵן עֵיבֵר. וְנִפְקָא מֵהָהוּא מוּחָא סְתִימָאָה,
מְנַהֲרוּ דְבֵיהּ. וּמָה דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא נְהִיר בְּקַדְמִיתָא
(ס"א בְּחֻמְתָּא), דָּא הִיא. וְשִׁירוּתָא מִמָּה דְאֲתַגְלִיָּא (הו"ו),
וְאֲתַעְבִּיד לְתַלְתִּת רִישֵׁין, וְרִישָׁא חָדָא כְּלִיל לֹון. וְאַלִּין
תַּלְתִּת מִתְפַּשְׁטֵן לְזַעִיר אַנְפִּין, וּמֵאַלִּין נַהֲרִין כְּלָא.

אֲתַגְלִיָּף הָאֵי חֻמְתָּא, וְאַפִּיק חַד נַהֲרָא, דְנִגִּיד וְנִפִּיק
לְאַשְׁקָאָה גִנְתָּא וְעִיל (נ"א וְעִילִין) בְּרִישָׁא
דְזַעִיר אַנְפִּין, וְאֲתַעְבִּיד חַד מוּחָא וּמִתְמָן אֲתַמְשִׁיד
וְנִגִּיד בְּכָל גּוּפָא, וְאַשְׁקִי כָל אֵינוֹן נְטִיעָאן. חָדָא הוּא
דְכְתִיב, (בראשית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מִעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן
וְגו'.

ספר מאורות הזהר

הַרְגִיל בְּסֵפֶר הַזֶּהר וְהַתְקוּנִים וְסִפְרֵי הַמְקַבְּלִים בְּעֵינָיו יִרְאֶה וּלְכַבּוּ יָבִין גְּדֹל מַעֲלַת
חֻמְתָּא זֹו וְיִמְסֵר נַפְשׁוֹ עֲלֶיהָ וּלְפִיּוֹם צַעֲרָא אֲגָרָא.

וְכַהֲנֵה רְבוֹת מְאַמְרִים הַמְמַרְרִים אֶת הַלֵּב, וּבְנֻדָּאֵי שְׁאִין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא
בְּטְרוּנְיָא עִם בְּרִיּוּתָיו וְכָל אָדָם אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא כְּשֶׁעוּרוֹ, וּבְכִיכּוֹל הַפְּתוּב וּמְדַבֵּר, הֵנָּה פִּי
בֶּן חַיּוּבָא רְמִיָּא עַל כָּל תַּלְמִיד חֶכֶם לְאַחַר שְׁמֵלָא פְּרִסוּ בְּגִמְרָא וּפּוֹסְקִים שִׁיפְנָה אֶת
עַצְמוֹ לְטַיִל בְּפִרְדֵּס וְיִשְׁתַּדֵּל בְּרַב עֵז וְתַעֲצוּמוֹת פִּינֵד הַשֵּׁם הַטּוֹבָה עֲלָיו לְפָנֵס בְּחֻמְתָּא
זֹו וְצָרִיף שְׁיַקְדִּים לְקִנְיֵם הַתְּנָאִים הַצָּרִיכִים לְחֻמְתָּא זֹו כְּמִפְרָשׁ בְּהַקְדַּמַּת עֵץ הַחַיִּים
לְמוֹרְנוּ הָרַב חַיִּים וְיִטְאַל וּבִתְשׁוּבוֹת חֲנוּת יֵאִיר וּבְשֶׁאֲר סִפְרֵי הַמְקַבְּלִים, וְאַזּוּ מְגַלִּין לוֹ
רְזִי תוֹרָה, וְנַעֲשֶׂה כְּמַעֲזֵן הַמִּתְגַּבֵּר, וְעַל יִסְבַּל וְלֹא יִבַּל כְּדִי לְזַכּוֹת לְחֻמְתָּא זֹו, כִּי גְדוֹל

שְׁמִירָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לָּהּ שְׁמִירָה שְׁלֵא יִשְׁלַט בָּהּ עִם נְכָרִי בְּאוֹתָהּ הַפְּרִיסָה שְׁשׁוּמְרַת עָלֶיהָ.

וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָהּ, בֵּא וְרָאָה כַּמָּה יֵשׁ לְאָדָם לְהַזְהֵר שְׁלֵא יִסְטוּ דְרָכָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה. שְׂאֵם זָכָה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְשׁוּמַר אֶת הַנְּשֻׁמָּה בְּרָאוּי, זֶהוּ אָדָם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצֶּה מִמֶּנּוּ, וּמִשְׁתַּבַּח בּוֹ בְּכָל הַיָּמִים בְּפִמְלִיָּה שְׁלוֹ וְאוֹמֵר: רְאוּ בֶן קְדוֹשׁ שֵׁיִשׁ לִי בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם, כִּף וְכָף יַעֲשֶׂה, כִּף וְכָף מַעֲשִׂיו מְחַקְנִים.

וּבְשֻׁנְשֻׁמָּה זֹו יוֹצֵאת מִהַעוֹלָם הַזֶּה וְכָה נִקְרָה וּבְרוּרָה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאִיר לָהּ בְּכַמָּה אוֹרוֹת, בְּכָל יוֹם קוֹרֵא עָלֶיהָ: זוֹהִי נְשֻׁמַת פְּלוּנֵי בְנֵי, שְׁמִירָה תְהִיָּה לְאוֹתוֹ הַגּוֹרֵף שְׁעוֹזְבָה.

וְזֶהוּ שְׁכֻתוֹב וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָה כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ. מֵה זֶה כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת? כִּאֵן יֵשׁ סוּד לְחַכְמִים. בְּתוֹךְ הַסְּלַע הַחֲזֵק, הַרְקִיעַ הַטְּמוּן, יֵשׁ הֵיכַל אֶחָד שְׁנִקְרָא הֵיכַל הָאֵהָבָה, וְשֵׁם הַגְּנוּזִים טְמוּנִים, וְכָל נְשִׁיקוֹת הָאֵהָבָה שֶׁל מֶלֶךְ הַן שֵׁם, וְאוֹתָן נְשֻׁמַת אֵהוּבוֹת הַמֶּלֶךְ נִכְנָסוֹת לְשֵׁם.

בֵּינן שֶׁהַמֶּלֶךְ נִכְנָס לְאוֹתוֹ הֵיכַל הַמֶּלֶךְ, שֵׁם כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצֵא שֵׁם אֶת אוֹתָהּ נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה, מְקַדְּמִים מִיַּד וְנוֹשֵׂק לָהּ, וּמְגַפֵּף אוֹתָהּ וּמַעֲלֶה אוֹתָהּ אֵלָיו וּמִשְׁתַּעֲשֵׂע בָּהּ.

וְזֶהוּ כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ, כִּדִּין שְׂאֵב עוֹשֶׂה לְבָתוֹ, שֶׁהִיא חִבְיָה עָלָיו, שְׁנוֹשֵׂק לָהּ וּמְגַפֵּף אוֹתָהּ וְנוֹתֵן לָהּ מַתָּנוֹת. כִּף הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לְנְשֻׁמָּה הַצְּדִיקָה בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שְׁכֻתוֹב כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ.

דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶיד לָהּ נְטִירָא, דְּלֵא יִשְׁלוּט בָּהּ עִם נְכָרִי, בְּהֵהוּא פְּרִיסוֹ דְּנִטְרִיו עָלָהּ.

וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָהּ, (שְׁמוֹת כא) תָּא חֲזִי כַּמָּה אֵית לִיָּה לְפָר נֶשׁ לְאַזְדַּהְרָא דְּלֵא יִסְטִי אַרְחוּי בְּהֵאי עֲלֻמָּא, דְּאִי זָכָה בַר נֶשׁ בְּהֵאי עֲלֻמָּא, וְנִטְרִי לָהּ לְנִשְׁמַתָּא כְּדַקָּא יְאוּת, הֵאי אִיְהוּ בַר נֶשׁ דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בֵּיה, וְאַשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכָל יוֹמָיָא, בְּפִמְלִיָּא דִּילֵיהּ, וְאַמְר, חֲמוּ בְּרָא קְדִישָׁא דְּאֵית לִי בְּהֵהוּא עֲלֻמָּא, כִּף וְכָף עֶבֶיד, כִּף וְכָף עוֹבְדוֹי מִתְתַּקְּנִין.

וְכַד הֵאי נִשְׁמַתָּא, נִפְקַת מֵהֵאי עֲלֻמָּא, וְזַכְיָא נִקְרִיָּה בְּרִירָה, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנַהֲרִי לָהּ בְּכַמָּה נְהוּרִין, בְּכָל יוֹמָא קְאָרִי עָלָהּ, דֵּא הִיא נִשְׁמַתָּא דְּפְלַנְיָא בְּרִי, נְטִירָא לִיְהוּי לִיָּה לְהֵהוּא גּוֹפָא דְּשֻׁבָק.

וְדֵא הוּא דְּכַתִּיב, וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָה כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ, מְאִי כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת. הַכָּא אֵית רְזָא לְחַכְמִין, בְּגוֹ טְנַרָא תְקִיפָא, רְקִיעָא טְמוּרָא, אֵית הֵיכְלָא חֲדָא, דְּאֶקְרִי הֵיכַל אֵהָבָה. וְתַמָּן אֵינּוּן גְּנוּזִין טְמוּרִין, וְכָל נְשִׁיקִין דְּרַחֲמִיו דְּמִלְפָא אֵינּוּן תַּמָּן, וְאֵינּוּן נִשְׁמַתִּין רַחֲמִיאן דְּמִלְפָא עֵאלִין תַּמָּן.

בֵּינן דְּמִלְפָא עֵאל בְּהֵהוּא הֵיכְלָא דְּמִלְפָא, תַּמָּן כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ט) וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב לְרַחֵל, וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁבַּח תַּמָּן לְהֵהִיא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, קְדִים מִיַּד וְנִשִּׂיק לָהּ, וְגַפִּיף לָהּ, וְסָלִיק לָהּ בְּהַדְרִיהּ, וְאַשְׁתַּעֲשֵׂע בָּהּ.

וְדֵא הוּא כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ, כִּדִּינָא דְּאַבָּא עֶבֶיד לְבְרַתֵּיהּ, דְּאִיְהִי חִבְיָא לְגַבְיָהּ, דְּנִשִּׂיק לָהּ, וְגַפִּיף לָהּ, וְיַהֲיִב לָהּ מַתָּנָן. כִּף קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶיד, לְנִשְׁמַתָּא זַפְּאָה בְּכָל יוֹמָא, כְּמָה דְּכַתִּיב כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָּהּ.

היינו דכתיב (ישעיה סד) יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ, כְּמָה דְהָאֵי בְרַתָּא, אֲשֶׁלִּימַת עֲשִׂייה בְּהָאֵי עֲלָמָא. אוֹף הִכִּי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲשֶׁלִּים לָהּ עֲשִׂייה אַחְרָא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, דְכְּתִיב, עֵינָן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִילְתָּךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. וְהִכָּא כְּתִיב (דף צ"ז ע"ב) יַעֲשֶׂה לָּהּ. עַד פְּאֵן. הֵהוּא סְבָא אֲשֶׁתְּטַח, וְצִלִּי צְלוֹתָא. בְּכָה כְּמַלְקֵדְמִין.

וְאָמַר (שמות כא) אִם אַחֲרֵת יִקַּח לּוֹ וְגו', מָאֵי אִם אַחֲרֵת, וְכִי נִשְׁמַתָּא אַחְרָא זְמִין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַתְבָּא לְצַדִּיקֵיִיא בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְלֹאוּ הָאֵי נִשְׁמַתָּא דְאֲשֶׁלִּימַת בְּהָאֵי עֲלָמָא רַעוּתָא דְמֵאֲרָה, אִי הִכִּי לִית אֲבִטְחוּתָא לְצַדִּיקֵיִיא כְּלָל. מָאֵי אִם אַחֲרֵת יִקַּח לּוֹ.

פְּתַח הֵהוּא סְבָא וְאָמַר, (קהלת יב) וַיִּשׁוּב הָעֶפְרַיִם עַל הָאָרֶץ פְּשִׁייה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה. הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהּ חֲבַרְיָא, בְּחֶרְפֵּן בִּי מִקְדְּשָׁא. (ותמן ענינו) וַיִּשׁוּב הָעֶפְרַיִם עַל הָאָרֶץ פְּשִׁייה. הִכָּא אִיהוּ מָאֵי דְכְּתִיב, (בראשית יב) וְהִפְנֵנִי אֲזוּ בְּאָרֶץ, פְּשִׁייה וְדָאֵי. וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה, מָאֵי וְהָרוּחַ תָּשׁוּב. דָּא שְׂכִינְתָּא, דְאִיהִי רוּחַ קִדְשָׁא. כַּד חֲמַאת שְׂכִינְתָּא, בְּאִינוּן עֲשׂוּר מִסְעוֹת דְקָא נְטָלָא, וְלֹא בְּעוּן יִשְׂרָאֵל לְאַתְבָּא בְּתוּבְתָא קָמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְשְׁלֵטָא סְטָרָא אַחְרָא עַל אֲרַעָא קִדְשָׁא, וְאוּקְמוּהּ חֲבַרְיָא.

היינו שכתוב (ישעיה סד) יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. כְּמֹו שְׁהֶבֶת הַזֹּאת מְשַׁלִּימָה עֲשִׂייה בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִף כִּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלִּים לָהּ עֲשִׂייה אַחֲרֵת בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָתוּב עֵינָן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִילְתָּךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. וְכֹאֵן פְּתוּב יַעֲשֶׂה לָּהּ. עַד פְּאֵן. אוֹתוּוּ הַזֶּקֶן הַשְּׁטִטֵּחַ וְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה, וּבְכָה כְּמַקְדָּם.

וְאָמַר, אִם אַחֲרֵת יִקַּח לּוֹ וְגו', מָה זֶה אִם אַחֲרֵת? וְכִי נִשְׁמָה אַחֲרֵת עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִשִּׁיב לְצַדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִשְׁמָה זֹו שֶׁהַשְּׁלִימָה בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵת רְצוֹן רְבוּנָה? אִם כֵּן, אֲזוּ אֵינן הַבְּטָחָה לְצַדִּיקִים כְּלָל. מָה זֶה אִם אַחֲרֵת יִקַּח לּוֹ?

פְּתַח אוֹתוּוּ זְקֵן וְאָמַר, (קהלת יב) וַיִּשׁוּב הָעֶפְרַיִם עַל הָאָרֶץ פְּשִׁייה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים בְּחֶרְפֵּן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ. (רשם שנינו) וַיִּשׁוּב הָעֶפְרַיִם עַל הָאָרֶץ פְּשִׁייה. פְּאֵן הוּא מָה שְׁכָתוּב וְהִפְנֵנִי אֲזוּ בְּאָרֶץ, בְּאָרֶץ, פְּשִׁייה וְדָאֵי. וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה, מָה זֶה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב? זֹו שְׂכִינָה, שְׁהִיא רוּחַ הַקְּדוֹשׁ. כְּשֶׁרָאִתָּה שְׂכִינָה בְּאוֹתָם עֲשִׂיה עֲשִׂיה מִסְעוֹת שְׁנִסְעָה, וְלֹא רְצוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָשׁוּב בְּתִשְׁבָּה שְׁלָמָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹלֵט הַסְטָרָא אַחְרָא עַל הָאָרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, וּפְרִשׁוּהּ הַחֲבָרִים.

בֵּא וְרָאָה, רוּחַ שְׁל אִישׁ צָדִיק מְתַעֲטֶרֶת בְּדַמוֹת בְּגֵן עֵדֵן שְׁלִמְטָה, וּבְכָל הַשְּׁבֻתוֹת וְהַמוֹעֲדִים וְרָאִשֵׁי חֲדָשִׁים מְתַעֲטֶרֶת רוּחוֹת וְרוּחוֹת וּמִתְפַּשְׁטוֹת, וְעוֹלוֹת לְמַעְלָה. כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ נִשְׁמָה עֲלִיוְנָה קְדוֹשָׁה לְמַעְלָה, כִּף גַּם עוֹשֶׂה בְּרוּחַ הַזֹּאת לְמַטָּה בְּגֵן עֵדֵן

הָא חֲזִי, רוּחָא דְבַר נֶשׁ זַפְאָה, אַתְּעֵטֶר בְּדִיוקְנָא בְּגֵן עֵדֵן דְלִתְתָּא, וּבְכָל שְׁבֻתֵי וּמוֹעֲדֵי וְרִישֵׁי יְרַחֵי, מְתַעֲטֶרֶן רוּחֵי, וּמִתְפַּשְׁטֵן, וְסִלְקִין לְעִילָא. כְּמָה דְעֵבִיד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּהֵהִיא נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה קִדְשָׁא לְעִילָא, הִכִּי נְמִי עֵבִיד בְּהָאֵי רוּחָא, לְתַתָּא בְּגֵן עֵדֵן לְתַתָּא, דְקָא סִלְקַת קָמִייה.

התחתון כשעולה לפניו, ואומר:
זוהי רוח פלוני הגוף. מיד מעטר
אותה הקדוש ברוך הוא לאותה
רוח בכמה עטרות ומשתעשע
בה.

ואם תאמר, שהרי משום רוח זו
השאר הקדוש ברוך הוא מה
שעשה לנשמה - לא כף! אלא
שארה כסותה וענתה לא יגרע.
אלה אותם שלשת השמות
העליונים שעין לא ראתה אלהים
וזלתך.

ובכ"ם בעולם הבא ונמשכו משם.
אחד מהם שארה - משיכה של
התנוצצות ואור שמאיר בדרך
נסתר, מזון (לני) שזן לכל, ונקרא
יהו"ה עם נקוד אלה"ם. שארה
בהפוך אותיות - אשר ה', וזה
(בראשית מט) מאשר שמנה לחמו,
וזה הוא שארה.

כסותה - פרישה של המלך. זו
משיכה אחרת שמאירה ושומרת
אותה תמיד, פרישה של לבוש
המלך שפורש עליה אלוה. זה
בבגדו בה תמיד, שלא זו ממנה,
וזהו כסותה.

וענתה, מי הוא? זו משיכה מן
העולם הבא שבו הכל. ה' צבאות
הוא, וזהו שמאיר בכל האורות
הנסתרים העליונים של עץ
החיים שבו שמונה עונה, שמשם
היא יוצאת, וכל זה בעדון
ותשוקה של העולם הבא.

שרש אלה לא יגרע לה, כשהיא
זכאית כראוי. ואם אינה כראוי,
שלא אלה נגרעות ממנה, שלא
יעשה לה עטרה אפלו מאחד
מהם. בא וראה מה כתוב, ואם
שלא אלה לא יעשה לה - שלא
זכתה בהם, ויצאה חנם אין כסף
- תצא מלפניו, ודווקא אותה
החוצה. אין כסף - אין לה כסוף
ולא עדין כלל.

עד כאן מוכיחה התורה שכל

ואמר דא איהי רוחא דפלוניא גופא, מיד
מעטרא לה קדשא בריך הוא להאי רוחא
בכמה עטרין, ואשתעשע בה.

וא' תימא, דהא בגין רוחא דא, שביק קדשא
בריך הוא מה דעביד לנשמתא. לאו הכי.
אלא שארה כסותה וענתה לא יגרע, אלין
אינון תלת שמחן עלאין, דעין לא ראתה
אלהים זולתך.

ובכ"הו בעלמא דאתי ואתמשכו מתמן. חד
מנייהו שארה, משיכו דנציצו ונהירו,
דנהיר בארץ סתים, מזונא (ל) דזן פלא, ואקרי
יהו"ה בנקודת אלהים. שארה בהפוך אתוון,
אשר ה' ודא (בראשית מט) מאשר שמנה לחמו,
ודא הוא שארה.

כסותה: פרישו דמלכא. דא משיכו אתרא,
דנהיר ונטיר לה תדיר, פרישו
דלבושא דמלכא, דפרש עלה אלוה. דא
בבגדו בה תדיר, דלא אתעדי מינה, והאי
איהו כסותה.

וענתה, מאן איהו. דא משיכו דעלמא דאתי,
דביה כלא. יי' צבאות איהו, ודא
איהו דנהיר בכל נהוריין סתימין עלאין
דאילנא דחיי, דביה עונה טמירא, דמתמן
נפקת. וכל דא בעדונא וכסופא דעלמא דאתי.
תרתא הני לא יגרע לה, פד איהי זכאת בדקא
יאות. ואי לאו איהי בדקא יאות, הני

תלתא גרעאן מנה, דלא יתעביד לה עטרה
אפילו מחד מנייהו, תא חזי, מה כתיב, ואם
שלא אלה לא יעשה לה, דלא זכאת בהו,
ויצאה חנם אין כסף תפוק מקמיה, ודחייך לה
לבר. אין כסף, לית לה כסופא, ולית לה
עדינא כלל.

עד כאן אוכיחת אורייתא, דכל עיטין בה

העצות תלויות בה, ונותנת עצה טובה לבני אדם. מכאן והלאה נחזור לדברים הראשונים, באותה שמירה עליונה שפורש עליה הקדוש ברוך הוא כדי שלא תהיה לעם נכרי, שהרי בגדו בה, ושמירה היא לה תמיד.

ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אמר אותו זקן, חברים, כשתלכו לאותו הסלע שהעולם סמוך עליו, אמרו לו שיזכר את יום השלג שזנרעו פולים לחמשים ושנים גונים, ואחר כך קראו את הפסוק הזה, והוא יאמר לכם.

אברו, בבקשה ממך, מי שהתחיל את הדבר - הוא שיאמר! אמר להם, ודאי שיעדתי שאתם צדיקים, ויש לרמוז לכם רמז של חכמים. ועל מה שאני אומר, כשתזכירו לו סימן זה, הוא ישלים את זה. עכשו יש לומר מי הוא שנקרא בן לקדוש-ברוך-הוא.

בא וראה, כל מי שהוא זוכה לשלש עשרה שנים ומעלה, נקרא בן לכנסת ישראל. וכל מי שהוא מבין עשרים שנה ומעלה וזוכה בהם, נקרא בן לקדוש-ברוך-הוא ודאי. (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

בשהגיע דוד לשלש עשרה שנה וזכה באותו יום שנכנס לארבע עשרה, אז כתוב (תהלים ב) ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. מה הטעם? שהרי מקדם לזה לא היה לו בן, ולא שרתה עליו נשמה עליונה, שהרי בשנות ערלה הוא היה, ומשום כך אני היום ילדתיך, היום ודאי ילדתיך. אני, ולא הצד האחר, כמו שהיה עד עכשו, אני לבדי. בן עשרים שנים, מה כתוב בשלמה? (משלי ד) פי בן הייתי לאבי, לאבי ממש ודאי.

תליין, ויהיבת עיטא טבא לבני נשא. מפאן ולהלאה נהדר למלין קדמאין, בההוא נטירו עלאה, דקא פריש עלה קדשא בריך הוא, בגין דלא תהא לעם נכרי, דהא בגדו בה, ונטירו איהו לה תדיר.

ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. (שמות כא) אמר ההוא סבא, חברייא, בד תהכוך לגבי ההוא טיגרא דעלמא סמיה עליה, אמרו ליה, דינדבר יומא דתלגא דאזדערעו פולין לחמשיין ותריין גוונין, והדר אקריןן האי קרא, והוא יימא לכוך.

אמרו במטו מינה מאן דשארי מלה הוא יימא. אמר לון, ודאי דינדענא דזכאין אתון, ואית לרמזא לכוך רמזא דחכימין, ועל מה דאנא אימא, בד תדפרון ליה סימנא דא, הוא ישלים על דא. השתא אית לומר, מאן הוא דאקרי בן לקדושא בריך הוא.

הא חזי כל (דף צ"ז ע"ב) ההוא דזכי לתליסר שנין ולהלאה, אקרי בן לכנסת ישראל. וכל מאן דאיהו מבין עשרין שנין ולעילא וזכי בהו, אקרי בן לקדושא בריך הוא ודאי (דברים יד) בנים אתם ליני' אלהיכם.

כד מטא דוד לתליסר שנין, וזכה בההוא יומא דעאל לארביסר, כדין כתיב, (תהלים ב) יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. מאי טעמא. דהא מקדמת דנא לא הוה ליה ברא, ולא שראת עליה נשמתא עלאה, דהא בשני ערלה הוה, ובגין כך, אני היום ילדתיך, היום ודאי ילדתיך. אני, ולא סטרא אחרא, כמה דהוה עד השתא, אני בלחודאי. בר עשרין שנין, מה כתיב בשלמה, (משלי ד) פי בן הייתי לאבי, לאבי ממש ודאי.

ואם לבנו ייעדנה. בר תליסר שנין ולהלאה,
 דהא נפקא מרשו דסטרא אחרא
 דאזדמנת ליה, מה כתיב כמשפט הבנות
 יעשה לה. מהו כמשפט הבנות. תנינן, בכל
 יומא ויומא, חמי קדשא בריה הוא לההוא
 נוקא דקאי ברשו דערלה, ואיהו נפיק מינה,
 ואתמשך לבי ספרא, ותפר לה, ואזיל לבי
 כנישתא, ותפר לה. מה עביד קדשא בריה
 הוא לההיא נשמתא. אעיל לה לאדרא דיליה,
 ויהיב לה מתנן, ונבזבזן סגיאין, וקשיט לה
 בקשטין עלאין, עד זמנא דאעיל לה לחופה
 בההוא (9 הווא) בר, מתליסר שנין ולעילא.

ואם לבנו ייעדנה. בן שלש עשרה
 שנים ומעלה, שהרי יצא מרשות
 הצד האחר שהודמן לו. מה
 כתוב? כמשפט הבנות יעשה לה.
 מה זה כמשפט הבנות? שנינו,
 בכל יום יום רואה הקדוש ברוך
 הוא את אותו תינוק שעומד
 ברשות הערלה, והוא יוצא ממנה
 ונמשך לביית הספר, ושוכר
 אותה. מה עשה הקדוש ברוך
 הוא לאותה נשמה? מכניס אותה
 לגרן (חדר למד) שלו, ונותן לה
 מתנות ואוצרות רבים ומקשט
 אותה בקשטים עלאיים, עד
 הזמן שמכניסה לחפה עם אותו
 (תוך אותו) בן משלש עשרה שנים
 ומעלה.

אם אחרת יקח לו. הכא אית רזא דרזין,
 לחפימין אתמסרו, ואית לאודעא
 בקדמייתא מלה חדא. תא חזי, ביומא דשבתא
 בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו
 אילגי דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין
 לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר
 דנפיק שבתא, סלקין פלהו נשמתין ומתעטרן
 בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרן בהוא סבא אלין
 אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) אוף הכי, קדשא בריה הוא
 אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא
 אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא
 דהות ליה בקדמייתא, שארה דקדמייתא,
 פסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

אם אחרת יקח לו. כאן יש סוד
 הסודות שלחכמים נמסרו, ויש
 להודיע בראשונה דבר אחד. בא
 וראה, ביום השבת, בשעה
 שמתקדש היום, יוצאות נשמות
 מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן
 הנשמות הקדושות לתחתונים
 ונחים בהם כל יום השבת. ואחר
 שיוצאת השבת, עולות כל
 הנשמות ומתעטרות בעטרות
 קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו
 טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף
 כאן מזמין הקדוש ברוך הוא את
 אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת,
 ואף על גב שזו מזמנת לו,
 הנשמה שהיתה לו בראשונה,
 שארה הראשונה, פסותה וענתה
 לא יגרע, כמו שנתבאר.

בכה ההוא סבא כמלקדמין, ואמר איהו
 לנפשיה, סבא סבא, כמה יגעתי
 לאדבקא מלין קדישין אלין, והשתא תימא
 לון ברגעא חדא. אי תימא דתיחס עליהו על
 אינון מלין ולא תימא לון, הא כתיב (משלי א) אל
 תמנע טוב מבצעליו בהיות לאל ידך לעשות.
 מאי אל תמנע טוב מבצעליו. אלא, קדשא

בכה אותו זקן כמקדם, והוא
 אמר לנפשו, זקן זקן, כמה יגעתי
 להשיג דברים קדושים אלו,
 ועכשו תאמר אותם ברגע אחד! ?
 אם תאמר שתחוס על אותם
 הדברים ולא תאמר אותם - הרי
 כתוב (משלי א) אל תמנע טוב
 מבצעליו בהיות לאל ידך לעשות.

מה זה אל תמנע טוב מבצעליו? אלא הקדוש ברוך הוא וכנסת

ש'ראל הם כאן, שהרי בכל מקום

שנאמרין דברי תורה, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל שם ומקשיבים להם. ואז אותו עץ של טוב ורע, בשעה שהולכים משם ומקשיבים לאותם דברים, אותו צד הטוב מתגבר ומתעלה למעלה, והקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל מתעטרים באותו טוב, ואלה הם בעליו של אותו טוב.

זמן וזמן, אתה אמרת דברים אלו ולא ידעת אם הקדוש ברוך הוא פאן, ואם אלה שעומדים פאן ופאים לדברים האלה. אל תפחד, זמן, שהרי היית בכמה קרבות של גברים חזקים ולא פחדת, ועקשו אתה פחד? אמר דבריך, שהרי ודאי פאן הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל, ואשרי הם אלה שפאן. ואם לא כן, לא היינו פוגשים אותם ולא התחלנו בדברים הללו. אמר דבורך, זמן, אמר ללא פחד.

פתח ואמר, (תהלים קד) ה' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. ה' אלהי - זו ראשית האמונה, עלית המחשבה והעולם הבא, סוד אחד בלא פרוד. גדלת - זו הראשית, היום הראשון ואותם ימים עתיקים, צד הימין. מאד - זהו צד השמאל.

הוד והדר לבשת - אלו שני בדי ערבות. צד פאן, פיון שהגיע לתוף עץ החיים, נטמן ולא התעלה להיות במגן משום אותו מאד. מה זה מאד? השמאל, שכל הענפים שלמטה ובכלל ענף מר אחד. ולכן נטמן אותו עץ החיים ולא רצה להיות במגן הזה, עד שחזר כמו מקדם ושבח בגן אחר.

ואמר, עטה אור פשלמה - זו ראשיתו (של האור) של היום הראשון. נוטה שמים - פאן נכלל

בריה הוא וכנסת ישראל אינון הכא. דהא בכל אתר דמלין דאורייתא אמרין, קדשא בריך הוא וכנסת ישראל אינון תמן, וציייתי לון. והוא אילנא דטוב ורע, בשעתא דאזלין מתמן, וציייתו אינון מלין, ההוא סטרא דטוב אתגבר, ואסתלק לעילא, וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל מתעטין בההוא טוב, ואלין אינון בעליו דההוא טוב.

סבא סבא, את אמרת מלין אלין, ולא ידעת אי קדשא בריך הוא הכא, ואי אלין דקיימי הכא ופאין למלין אלין. לא תדחיל סבא, דהא הוית בכמה קרבין דגברין תקיפין, ולא דחילת, והשתא אנת דחיל, אימא מילך, דהא ודאי הכא איהו קדשא בריך הוא וכנסת ישראל, וזכאין אינון אלין דהכא. ואי לאו הכי, לא אערענא בהו, ולא שרינא באלין מלין. אימא מלולך סבא, אימא בלא דחילו.

פתח ואמר, (תהלים קד) יי' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. יי' אלהי: דא שירותא דמהימנותא, סליקו דמחשבה, ועלמא דאתי, רזא חדא בלא פרודא. גדלת: דא שירותא, יומא קדמאה, ואינון יומין עתיקין, סטרא דימינא. מאד: דא הוא סטרא דשמאלא.

הוד והדר לבשת: אלין תרין בדי (ויחי רכ"ב) ערבות. צד הכא, פיון דמטא לגו אילנא דחיי, אתטמר, ולא אסתלק (ס"א ולא גע') למהוי במנינא, בגין שהוא מאד. מאי מאד. שמאלא, דכל ענפין דלתתא ובכללא ענפא מרידא חדא. ועל דא אתטמר ההוא אילנא דחיי, ולא פעא למהוי במנינא דא, עד דאחדר כמלקדמין, ושבח בגוונא אחרא.

ואמר, עטה אור פשלמא דא שירותא (דאור) (קד) צ"ח ע"ב) דיומא קדמאה. נוטה שמים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק.** ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

"To the Admor shlita, author of "Erkah shel Sha'ah I was shocked to hear that in a "Chareidi" newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v'shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v'shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad